

บทนำ

ภูมิหลังวรรณคดีอเมริกัน

เป็นที่ทราบกันแล้วว่าวัฒนธรรมอเมริกันดั้งเดิมตั้งแต่สมัยที่อเมริกายังเป็นอาณานิคมของทางยุโรปโดยเฉพาะอังกฤษอยู่นั้นมีลักษณะเป็นแบบยุโรปที่เป็นเช่นนี้เพราะว่าผู้ที่อพยพมาตั้งถิ่นฐานในอเมริกาครั้งแรก ๆ นั้น มักจะเคยชินกับวัฒนธรรมของคนเป็นต้นว่า ผู้ที่อพยพมาจากอังกฤษก็ยังคงมีแนวความคิดและแนวปฏิบัติ เช่นเดียวกับคนอังกฤษ ต่อมาจากการมาอยู่ในดินแดนแห่งใหม่ที่มีสภาพแวดล้อมแตกต่างไปจากเมืองแม่ของตน ทำให้วัฒนธรรมดั้งเดิมที่มีลักษณะเป็นแบบยุโรปได้รับการพัฒนาการใหม่ลักษณะเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น ผลจากการพัฒนานี้ทำให้คนอเมริกันมีลักษณะที่สำคัญ ๆ ดังต่อไปนี้

1. การเป็นตัวของตัวเอง (Individualism)

จากการที่คนอเมริกันต้องต่อสู้กับความยากลำบากไม่ว่าจะเป็นการดำรงชีวิตหรือการตั้งถิ่นฐานซึ่งต้องประสบกับภัยอันตรายต่าง ๆ ทำให้คนอเมริกันมีลักษณะเชื่อมั่นในตนเอง นอกจากความเชื่อมั่นในตนเองแล้วคนอเมริกันยังเชื่ออีกว่าพวกเขาต้องยืนอยู่บนลำแข้งตนเองให้ได้ หมายความว่า ในการกระทำสิ่งใด ๆ ก็ตาม คนอเมริกันจะต้องคิดพึ่งพาตนเองก่อนที่จะคิดพึ่งพาคนอื่น

2. การยึดมั่นในระบอบประชาธิปไตย (Democracy)

แรงจูงใจหนึ่งที่ทำให้มีการอพยพจากยุโรปเข้ามาตั้งถิ่นฐานในทวีปอเมริกา คือ การไม่เห็นด้วยกับระบอบการปกครองแบบเจ้าขุนมูลนายของยุโรป ดังนั้น เมื่อผู้อพยพจากยุโรปเข้ามาตั้งถิ่นฐานในอเมริกาแล้ว คนเหล่านี้จึงพยายามหลีกเลี่ยงการปกครองระบอบดังกล่าวข้างต้น โดยหันมาให้ความสนใจการปกครองระบอบประชาธิปไตยที่ทุก ๆ คนมีสิทธิและเสรีภาพเท่าเทียมกัน คนอเมริกันมีความเห็นว่าการจะตัดสินผู้หนึ่งผู้ใดนั้นควรพิจารณาจากการกระทำของเขาไม่ใช่พิจารณาจากความยิ่งใหญ่ของวงศ์ตระกูล

3. ความรู้สึกเป็นรอง (Provincialism)

ความรู้สึกเป็นรองในที่นี้หมายความว่า คนอเมริกันมักจะคิดว่าวัฒนธรรมของคนค่อนข้างจะเป็นรองวัฒนธรรมของยุโรป เนื่องมาจากวัฒนธรรมของยุโรปเก่าแก่กว่า และมีชื่อเสียงในแง่ความเป็นเลิศมากกว่า ในขณะที่วัฒนธรรมอเมริกันเพิ่งจะเกิดขึ้นไม่นานนี้เอง ด้วยเหตุนี้เองจึงมีนักเขียนและนักประพันธ์อเมริกันหลายคนพอใจที่จะเขียนถึงวัฒนธรรมและแนวปฏิบัติของคนยุโรปมากกว่าของอเมริกา ดังเช่น ที เอส อีเลียต, เฮอร์สรา พาวส์, เฮนรี เจมส์ แต่ในขณะเดียวกันก็มีนักเขียนอเมริกันหลายคนที่มองวัฒนธรรมของยุโรปด้วยความดูถูก เช่น มาร์ค ทเวน ซึ่งให้ภาพคนยุโรปว่าเป็นคนหัวสูงและไม่จริงใจ

4. การมองโลกในแง่ดี (Optimism)

ทวีปอเมริกาเปรียบเสมือนดินแดนแห่งความหวังของผู้อพยพจากยุโรป เมื่ออยู่ในยุโรปนั้นชีวิตของคนเหล่านี้ส่วนใหญ่เต็มไปด้วยความยากแค้น บรรดาผู้อพยพเหล่านี้หวังว่าดินแดนแห่งใหม่คือทวีปอเมริกาจะให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่ดีแก่พวกเขา เช่น สิทธิเสรีภาพ อันเท่าเทียมกัน ที่ดินอันอุดมสมบูรณ์ และความมีเสรีภาพในทางเศรษฐกิจ ด้วยเหตุนี้คนอเมริกันจะมองชีวิตในแง่ดี จนกระทั่งมาหังหลายลงเนื่องจากผลของสงครามโลกครั้งที่ 1 เศรษฐกิจตกต่ำทั่วโลก และยิ่งเลวร้ายมากขึ้นจากผลของสงครามโลกครั้งที่ 2 ผลก็คือคนอเมริกันซึ่งเคยเป็นมุมมองโลกในแง่ดีกลับกลายเป็นตรงกันข้ามคือมองโลกในแง่ร้าย

สังคมวัฒนธรรมคดี

วรรณคดีอเมริกันในช่วงแรก ๆ นั้นแม้ว่าสารัตถะจะเกี่ยวกับคนและสิ่งต่าง ๆ ในอเมริกา แต่รูปแบบต่าง ๆ มักจะตามแบบวรรณคดีทางยุโรป¹ ต่อมาเมื่ออเมริกาเป็นอิสระจากยุโรปจึงทำให้นักเขียนพยายามที่จะสร้างวรรณคดีที่เป็นอเมริกันแท้ ๆ ทั้งใน

¹ Robert E. Spiller, "The Critical Rediscovery of America," in Modern American Literature, (Washington, D.C., 1973), p. 5.

ก้านเนื้อหาและรูปแบบ ทั้ง เช่น เฮอร์วิง, คุปเปอร์, ฮาร์ธอร์น, แมลวิลล์ มักจะเขียนเกี่ยวกับนิทานพื้นบ้านอเมริกัน, ชีวิตความซวยแค้นของชาวอเมริกัน และสถาบันศาสนาต่าง ๆ ของอเมริกัน แต่ความพยายามของนักเขียนดังกล่าวก็มิได้มีความต่อเนื่องและค่อนข้างจะเป็นแบบตัวใครตัวมัน เราจึงยังมีอาจเห็นภาพวรรณคดีอเมริกันที่แท้จริงได้ แม้แต่ในสมัยต่อมาคือสมัยไฮเวลล์และเจมส์คัทมอร์ วรรณคดีอเมริกันก็ยังรับมาจากวรรณคดียุโรป กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือวรรณคดีอเมริกันมีลักษณะเป็นเหมือนกับสาขาหนึ่งของวรรณคดียุโรปนั่นเอง เพราะรูปแบบจะยังคงเป็นแบบยุโรปเพียงแต่เนื้อหาเท่านั้นที่เกี่ยวกับอเมริกา วรรณคดีอเมริกันเพิ่งจะมาเป็นวรรณคดีอเมริกันที่แท้จริงทั้งในคำรูปแบบและเนื้อหาในคริสต์ศตวรรษที่ 20 นี้เอง โดยเฉพาะในช่วงปี ค.ศ. 1920 - 1929 ในช่วงนี้เองที่วรรณคดีอเมริกันเริ่มเป็นที่ยอมรับและมีอิทธิพลต่อวรรณคดียุโรป ตัวอย่างก็คือ ก่อนคริสต์ศตวรรษที่ 20 นักเขียนที่ยิ่งใหญ่เช่น เฮกกา อัลเลน โป และวอลท์ วิทแมน จะเป็นที่รู้จักกันเฉพาะในอเมริกาเท่านั้น จึงกล่าวโดยสรุปได้ว่าชาวยุโรปเริ่มยอมรับวรรณคดีอเมริกันเมื่อหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 นี้เอง

ถ้าจะพิจารณาวรรณคดีอเมริกันในแนวทางประวัติศาสตร์อาจแบ่งวัฏจักรของวรรณคดีอเมริกันออกได้เป็น 2 วัฏจักรคือ

1. วรรณคดีอเมริกันในวัฏจักรแรกเข้าสู่ความเจริญสูงสุดในช่วงปี ค.ศ. 1835 - 1850 ซึ่งคนอเมริกันส่วนใหญ่ยังคงตั้งรกรากกันทางตะวันออกของทวีป โดยมีเทือกเขาอัปปาเลเชียนเป็นแนวกั้นระหว่างดินแดนทางตะวันออกออกจากดินแดนทางตะวันตก นักเขียนอเมริกันในวัฏจักรแรกที่สำคัญ ๆ มีดังนี้ เอมเมอร์สัน (Emerson), โธโร (Thoreau), ฮาร์ธอร์น (Hawthorne) และแมลวิลล์ (Melville)
2. วรรณคดีอเมริกันในวัฏจักรที่สองนับตั้งแต่มีการอพยพเข้าไปตั้งถิ่นฐานทางตะวันตกของทวีป เช่น รัฐแคลิฟอร์เนีย ในช่วงนี้เองวรรณคดีอเมริกันของตะวันตกก็ได้เป็นที่รู้จักพร้อม ๆ กับวรรณคดีอเมริกันในภาคอื่น ๆ ของทวีปไม่ว่าจะเป็นที่ซาคาโก (รัฐที่อยู่ทางตอนกลางของทวีป), มิสซิสซิปปี (รัฐที่อยู่ทางตอนใต้ของทวีป) และแมน (รัฐที่อยู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของทวีป)

ความแตกต่างของวรรณคดีอเมริกันในวัฏจักรที่ 1 กับวัฏจักรที่ 2

1. นักเขียนในวัฏจักรที่ 1 ส่วนมากจะเป็นลูกหลานของชาวอังกฤษและใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่ทางภาคตะวันออกของทวีป ในขณะที่นักเขียนในวัฏจักรที่ 2 มักจะเป็นลูกหลานของผู้อพยพที่มาจากชาติอื่น ๆ เช่น เยอรมนี (ซีไอคอร์ ไคร์เซอร์) และนักเขียนเหล่านี้จะมาจากทั่วทวีปไม่ว่าจะเป็นจากแคลิฟอร์เนีย (ทางตะวันตก) หรือจากตอนกลางของทวีปหรือจากทางตะวันออก
2. นักเขียนในวัฏจักรที่ 1 มักจะเขียนเกี่ยวกับชนบทและสังคมแบบเกษตรกรรม ในขณะที่นักเขียนในวัฏจักรที่ 2 มักจะเขียนเกี่ยวกับอุตสาหกรรมและเมืองใหญ่ ๆ
3. นักเขียนในวัฏจักรที่ 1 มักจะติดอยู่กับแนวการเขียนและความคิดแบบอังกฤษ โดยเฉพาะแนวโรแมนติก ในขณะที่นักเขียนในวัฏจักรที่ 2 มักจะได้รับอิทธิพลแนวความคิดจากเยอรมนี, ฝรั่งเศสและรัสเซีย โดยเฉพาะแนวความคิดเกี่ยวกับสังคมนิยมและชนวนิยม